

„Nagyon szeretnék még színpadon játszani”

SZÉLES ANNÁT Magyarországon a legtöbben a Szeress most! című tévésorozat Bori nénijeként ismerik. Nem mindenki tudja, hogy Romániában ünnepezt sztar volt, negyven filmben szerepelt, és huszonnégy évig játszott a kolozsvári színházban. Megállt a forgalom, még a villamos is csilingelt, ha az utcán meglátták.

SZÉLES ANNA

Született: Nagyvárad, 1942. A kolozsvári Állami Magyar Színház tagja 1965–89-ig, 1989-ben Magyarországra települ. A Karinthy Színházban, a Tháliában, illetve az Arizonában játszik. **Fontosabb színházi szerepei:** Júlia, Mirandolina, Natasa (Éjjeli menedékhely), Ánya (Cseresznyés kert), Mariska (Liliomfi), Ágnes (A nők iskolája), Seressné (Rozsdatemető). **Fontosabb filmjei:** Tengerparti vakáció, A szerelem kora, Akasztottak erdeje, Szombat esti bál, Az örök fiatalság birodalma, Pokolrév, Irgalom (tv), Cickakkos komédia.

Temérdek filmben szerepelt Romániában, itthon mégis leginkább egy szappanoperából ismerik. Nem furcsa ez önnek?

– Azt, hogy szappanoperából ismernek, nem bánom, fontosabb, hogy most már ismernek. De van egy olyan generáció, amelynek tagjai Magyarországon is látták régi filmjeimet. Érdekes módon leginkább orvosi körökben vagyok ismert, mert az Irgalom című, Németh László-regényből készült hatrészes tévéfilmben medikát játszottam.

– Állítólag Romániában megállt a villamos, ha meglátták. Ez nyilván bizonyos idő után idegítő is. Amikor Magyarországra jött, nem zavarta, hogy senki nem tudja, kicsoda ön?

– Most pedig megint kezdenek megfordulni utánam. Huszonnégy évig voltam a kolozsvári színház művésze, negyven filmben szerepeltem, Magyarországon pedig tízben. Természetes, hogy ott jobban ismernek.

– Ahhoz nyilván igen nagy trauma kell, hogy valaki ennyi mindent ott hagyjon.

– Sok barátom volt Magyarországon. Ez megkönnyítette a dolgomat. Nővéremék már hamarabb átjöttek, a barátaim közül is sokan más országokba költöztek, a szüleim pedig meghaltak. Kicsit egyedül maradtam. Meg aztán valahogy én ide is hazajöttem. Nagyon szeretek hazajárni, most is megyek majd értekezési találkozóra. Lehet, hogy már kint sem lenne anyni munkám, mint valaha, amikor frászt kaptak tőlem a színházigazgatók, hogy már megint milyen forgatás miatt kérek engedélyt. Előfordult, hogy egy külföldi fesztiválról haza kellett utaz-

nom, mert ki voltam plakátozva, és a direktor nem akarta, hogy megharagudjanak a parasztemberek, hogy más megy.

– Hogy lehetett Romániában sztar, amikor nem is tudott jól románul? Szinkronizálták a filmekben. Ön volt a díszmagyar?

– Lehet, hogy ez nagyképűen hangzik, de merem állítani, hogy voltam én annyira tehetséges, annyira egyéniség, hogy fontos szerepekkel bízzanak meg.

– Nyilván tudta, hogy nem csúnya, a szépség egy színésznőnek munkaeszköz.

– A szüleim mindig inkább kritizáltak, soha nem dicsért anyukám, hogy szép vagyok.

– Liviu Ciulei, akinek Cannes-ban nagydíjat nyert az Akasztottak erdeje című filmje, amiben én játszottam a főszerepet, huszonnégy éves koromban azt mondta rólam, hogy nagy színésznő vagyok. És más az alkatom, mint a román nők, ezért is tudták jól használni a lényemet.

– A szőke naivát?

– Igen, de mindig igyekeztem kis huncutságot, vagányságot, humort vinni a szerepeimbe. Nagyon örültem, amikor váradi vagánynak hívtak. Szerencsém volt, hogy sok jó rendezővel dolgozhattam, Major Tamással, Harag Györggyel, Taub Jánossal.

– Volt férje, Florin Piersic ugyanolyan ismert színész Romániában, mint ön volt...

– Hogyne. A tévében most Zseniálisok címmel új műsorozat kezdődik, vele csinálták az első adást, nagy gálát szerveztek a tiszteletére. A fiam meg én voltunk a meglepetésvendégek.

– Gondolom, munka közben ismerkedtek össze.

– Az ifjúság elixírje című filmben forgattunk együtt. Utána nem telt bele egy fél év sem, és már össze is házasodtunk.

– En pedig a romániai filmszínházban elnyertem érte a leg-

jobb női alakítás díját. Képzelmű egymást, kicsit beszélgettünk is, de csak köszönőviszonyban voltunk. Ennek ellenére bárhol is járt, mindenhol küldött nekem egy képeslapot.

– Távházasság volt, hiszen öt Bukaresthez kötötte a munkája, önt pedig Kolozsvárhoz.

– Soha nem laktunk együtt. Lehet, hogy ezért tartott ilyen sokáig, de az is lehet, hogy emiatt lett vége. A barátság megmaradt, tartjuk a kapcsolatot, hiszen van egy gyerekünk, aki, amikor átjött velem Magyarországra, tizenkét éves volt, most pedig már huszonnégy.

– Nem voltak a nagy távolság miatt féltékenyek egymásra?

– Féltékenyek voltunk. Túl jóképű férfi volt ahhoz, hogy békén hagyják a nők, megcsalogatott.

– Ön meg túl szép volt ahhoz, hogy békén hagyják a férfiak.

– A férfiak azért gyávábbak, mindenki tudja, hogy kinek vagyok a felesége, és hozzá nem közeledtek. Nem néztem se jobbra, se balra. Nem voltam hajlandó kompromisszumot kötni, aztán elváltunk. Továbbra is járt hozzánk, játszottunk együtt, utaztunk külföldre esztrád műsorokkal. Izraelben például tizenkét, Amerikában háromszor jártam ilyen műsorral.

– Magyarok előtt léptek fel?

– Erdélyiek előtt. Ha tudtam, hogy román közönség jön, akkor mindig csináltunk közös számot Florinnal. Ilyenkor a nagy áthidaló ötletem a cigány-nóták előadása volt, mert ezeket minden réteg szerette, így magyarul énekelhettem őket.

– Huszonnégy évesen már Cannes-ba utazhatott az Akasztottak erdeje című filmmel, ami nagydíjat érdemelt.

– En pedig a romániai filmszínházban elnyertem érte a leg-

jobb női alakítás díját. Képzelmű a sok román színésznő helyett én kaptam a díjat.

– Nem okozott törést egy sok tekintetben lepusztult országból, ahonnan utazni is meglehetősen nehezen lehetett, egyszerre csak Cannes-ba, a gazdag sztárok közé kerülni?

– Én alapjában jókedvű vagyok. Cannes-ban nem hogy megrendülést nem éreztem, hanem amikor fölmentem az elegáns szállodába, egyedül hahótáztam a szobában. Pozitívan életem meg mindent, azt gondoltam, jaj, de kár, hogy most nincsenek itt a szüleim, hogy nem látnak a kollégáim. Alig vártam, hogy elmeséljem nekik, mi történt velem. Nem arra gondoltam, hogy majd vissza kell mennem egy kevésbé jó országba, hanem arra, borzasztó jó, hogy most itt vagyok, de alig várom, hogy az élményeim otthon másokkal is megoszthassam.

– Azt is ennyire derűsen túrta, amikor elterjedt, hogy összeszűrte a levelet Ceausescu fiával?

– Ezt inkább itthon terjesztették. Kint az a hír járta, hogy Nicunak megtetszettem, de nem álltam kötelnek, ezért megsértett, emiatt viszont a férjem ellátta Nicu baját, aki pedig ezért megverette őt a testőreivel. Eből semmi nem igaz, csak így mondta be a Szabad Európa Rádió. Életemben nem találkoztam személyesen Nicuval. Az igazság az, hogy a férjem, Florin benzint akart venni, a kútnál csevegett a kisasszonyokkal, hátulról hangszóróba szidta valaki az anyját, hogy miért nem áll odébb? Már az furcsa volt, hogy valakinek mikrofon van az autójában. Florin kiszállt, mindketten megismerték a másikat, és megegyeztek abban, hogy ez a szöveg közti incidens. Eltelt egy év és szilveszterkor Izraelben vendég szerepeltünk. Ott volt egy riporter a Szabad Európa Rádiótól, akinek Florin elmesélte úgy az esetet, ahogy történt. A riporter ebből aztán kikerekítette azt a sztorit, hogy Románia

kedvenc színészt, a felesége jelenlétében, aki ismert magyar színésznő, megverte a diktátor fia. Azt se mondta be, hogy ez egy évvel ezelőtt volt, így aztán rögtön jöttek a szomszédok, hogy hallották, mi történt. Ekkor tényleg elszabadult a pokol, elterjedt, hogy plasztikai műtétet kellett végrehajtani a férjemem, sőt még az is, hogy meghalt. Ennek ellensúlyozására agyonszereltek minket a televízióban, hogy az emberek lássák, nincs semmi baj. De ez sem volt elég, mert erre azt mondták, hogy ez biztos ismétlés. Ekkor be kellett mondani, hogy „a szép augusztusi napon most élnekkeljük önöknek a következőt”.

– Nem ezután kezdtek megfogyni a filmszerepei?

– A kolozsvári színház nem törődött ezzel, örültek, hogy ha szabadabb vagyok. Az jó kis zárt burok volt, ott játszottunk és tettük a dolgunkat. De attól még mindig vágytam Magyarországra, már egészen fiatalon is. Ha akkor jövök, elképzelhető, hogy más lehetőségeim lettek volna. Tudtam, hogy később nehezebb lesz átjönni.

– Nem bánta meg?

– Nem.

– Színésznőként mi lesz önnek? Szerepel a sorozatban, és aztán?

– Hát ezt én is szeretném tudni. A sorozat valami biztonságot ad az ember életében. De nagyon szeretnék még színpadon játszani, filmezni. Remélem, hogy most már kezdek beleöregedni egy másik szerepkörbe. Hátha ebből megint ki lehet hozni valamit.

BÓTA GÁBOR

OLYAN BÁJOS, HOGY MEG KELL TŐLE SZAKADNI

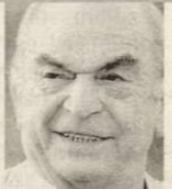
Taub János
rendező

Tipikusan pozitívumot kisugárzó színész, akit szeretnek. Nagyon kevesen rendelkeznek ezzel a tulajdonsággal, a legtöbbben csak bájolognak. Ő nem bájolog, hanem olyan bájos, hogy meg kell tőle szakadni.

Bodor Pál
újságíró

Akkoriban csak a politikus lehetett sztar, de Széles Anna kivétel volt. Nem nagyzemű csillag volt, hanem alulról lett azzá, nem kellett tőle féltetni a politikai trónt. Tömegszerelm volt, vigasz, a „nekünk is van valakink” kultusza.

Bodrogi Gyula
színész

Egy tünemény. Már akkor is az volt, amikor először Egerben, a szabadtéri színpadon, a Ludas Matyi-ban léptem fel vele. A Szeress most! című sorozatban együtt játszottunk. Nagyon eltalálta Bori néni figuráját.